

tinget og offentligheden i den vigtigste debat af alle, nemlig diskussionen om, hvorvidt Danmark skal gå i krig. Det er en alvorlig sag, fru Pia Christmas-Møller!

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jeg ved, der er mange spørgsmål, man skal forholde sig til som ordfører, og derfor er det måske forståeligt, at fru Pia Christmas-Møller ikke fik lejlighed til eller havde overskud til at svare på mit spørgsmål fra tidligere, som gik på, at når Det Konservative Folkeparti nu har valgt at bryde med FN-linjen for at støtte USA i den nye verdensorden, USA er i gang med at opbygge, mener jeg, at Det Konservative Folkeparti skylder Folketinget en forklaring på, hvilke nye regler der skal følges, når man nu er villig til at gå uden om FN og i øvrigt gå uden om alle mulige andre internationale fora, som Danmark er med i, for at gribe ind over for diktatorer.

Mit spørgsmål var: Vil det ikke være en logisk følge, når man har taget Saddam Hussein, at man så tager Iran, tager Saudi-Arabien og alle mulige andre diktaturstater? Og vil det ikke være lige så rimeligt og lige så logisk, at man griber ind over for Israel, som jo har brudt en resolution gennem 30 år? Jeg synes, vi mangler nogle svar på, hvad det er for en ny verdensorden, De Konservative og George W. Bush er i gang med at opbygge.

Kl. 15.55

(Kort bemærkning).

Marianne Jelved (RV):

Når fru Pia Christmas-Møller simpelt hen systematisk afviser at svare på mit spørgsmål, har jeg fornemmelsen af, at jeg har fat i den lange ende. I regeringens notat om folkeret står der:

»Det optimale grundlag for iværksættelse af nye militære forholdsregler mod Irak ville selv sagt være, om en sådan behandling kunne munde ud i vedtagelse af en ny klar resolution eller en formandsudtalelse.«

Det Radikale Venstre er parat til at nøjes med mindre end det: et simpelt flertal eller en anbefaling af FN's generalsekretær, bare der er et spor tilbage til en behandling. Men i sidste uge advarede FN's generalsekretær, Kofi Annan, imod en militæraktion, og den advarsel er ikke trukket tilbage af Kofi Annan.

Statsministeren har i den ritzaumeddelelse, jeg citerede tidligere, klart sagt, hvem det er, der

afgør tids- og ressourceforbrug, og jeg citerer igen:

»Vurderingen af, hvor megen tid og ressourcer våbeninspektørerne har brug for, skal finde sted i Sikkerhedsrådet.«

Derfor spørger jeg: Hvorfor kunne man ikke gøre arbejdet færdigt, inden man gik til den sidste udvej?

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Det er utrolig svært at nå at svare på det hele, men jeg vil starte med fru Marianne Jelved.

Jeg kan simpelt hen ikke forstå, hvorfor det ikke er legitimt for vores regering og for mit parti at lægge Udenrigsministeriets folkeretseksperter vurdering til grund, når det var legitimt for Det Radikale Venstre i 1998. Jeg kan ikke forstå det. Det er det ene.

Det andet er: Ja, det er rigtigt, at FN's Sikkerhedsråd burde tage stilling til, hvornår nok er nok. Men det er jo lige præcis sådan, at man ikke har kunnet blive enige om, hvad tidsfristen skulle være. Man er fuldstændig enige om, at Saddam skal afvæbnes, og er i princippet også enige om, at det ikke kan gå for hurtigt, uden at man dog vil fastsætte en dato. Nu er der gået 12 år og 4 måneder, og man er parat til at give nye uger og nye måneder.

Det er klart, at enhver våbeninspektør da vil komme og sige, at der gøres fremskridt, lige så længe der gøres fremskridt; Saddam skal nok sørge for, at man hele tiden har mulighed for at sige det. Men opgaven kan ikke løses uden Saddams aktive og positive medvirken, og det har han jo hidtil afstået fra.

Jeg kan ikke forstå, at fru Marianne Jelved vil blive ved med at problematisere FN-forankringen, for ifølge Udenrigsministeriets folkeretseksperter er den til stede. De var gode nok i 1998, men hvorfor er de det ikke nu?

Må jeg så sige til hr. Villy Søvndal: Det er muligt, det er hr. Søvndals mening at hidse mig op, og det er lige før, det lykkes ganske betydeligt. Men jeg vil alligevel lade roen falde på mig og ikke falde for hr. Søvndals sædvanlige forsøg på at gøre det hele til en farce, men i al stilfærdighed opfordre hr. Søvndal til at læse referatet af Folketingets forhandlinger.

Jeg sagde højt og tydeligt, at vi lagde os i FN-sporet og gjorde det ud fra en målsætning om, at FN-sporet skulle lede os videre. Jeg sagde, at både udenrigsministeren, jeg selv og andre fra mit parti har afstået fra at svare på hvis og hvis-